

Iz živahne aktivnosti loža V.N.L.S. proizilazi i veliki broj kvalitetnih tekstova, tako da novi brojevi "Sirijusa" sustižu jedan drugog. U ovom broju objavljujemo četiri pažnje vredna teksta. Posebno je zanimljivo promišljanje jednog našeg brata vezano za međusobni odnos masonske lože i društvene zajednice. Ozbiljna tema i nagoveštaj novih radova sa angažovanijim sadržajem...

Sadržaj:

■ Raditi na sebi, za sebe (ali) i za društvo.....	2
■ Porodica	4
■ Pentagram.....	9
■ Михајло Пупин (1854-1935).....	12

Raditi na sebi, za sebe (ali) i za društvo

Jedna od osnovnih postavki Slobodnog Zidarstva je da „Mason treba da radi na sebi i da pomogne da se čovek napravi još boljim što će u krajnjem ishodu kao rezultat imati da takv čovek (Mason u našem slučaju) postane još bolji deo društva u celini“.

Ima onih koji kažu „Možda je pomalo sebično koristiti znanja stečena u Slobodnom Zidarstvu samo za sebe i sopstveno samounapređenje, treba ih koristiti i za unapređenje društva u kojem živimo“. Takav stav sa sobom vuče i potrebu da se aktuelni društveni problemi (ne religija i politika) mogu raspravljati u ložama i tražiti rešenja koja bi bila na korist i na dobrobit zajednice, odnosno društva u kojem živimo.

Gde je uopšte granica između rasprave o politici i religiji i tzv „društvenim pitanjima“. Da li je razmena mišljenja o boljoj zaštiti Timoka ili Nišave društveno ili političko pitanje? Kako ćemo to pomagati siromašne, ako ne pričamo o siromaštvu? Naravno da je granica između političkih i društvenih pitanja veoma tanka, ili još bolje reći maglovita, nejasna ponekad. U Srbiji, nam se čini da je ova granica možda još tanja, još manje razumljiva jer se često kaže da je u „Srbiji sve politika“.

Ima dosta onih koji će već na ovom mestu reći „pošto nema jasne razlike između društvenih pitanja i politike, i pošto je kod nas sve politika, nema rasprave o nikakvim društvenim pitanjima, to je protiv pravila Slobodnog Zidarstva. I tačka.

Da li je baš tako?

Da li mi treba da radimo samo na svojoj unutrašnjoj izgradnji ili treba da naša oruđa (samo simbolička, naravno) znanja i metode koristimo i na izgradnji zajednice čiji smo deo?

U prilog ovoj raspravi se može izneti jedno viđenje pitanja šta je uopšte Hram? Probajmo da definišemo termin „hram“. Ovaj termin obuhvata više značenja. Najpre, to je materijalni prostor u kome se okupljaju Slobodni Zidari da bi klesali neobradjen kamen. Zatim, prema D. Ližuu, „izgraditi Hram“ je u stvari „lični napredak putem meditacije“, što bi značilo, Hram, to smo mi Masoni koji se upravo usavršavamo u potrazi za našim idealima. Ali, Ližu dodaje takodje „poboljšati se lično... ili poboljšati društvo“, što znači, Hram. to je takođe celo čovečanstvo.

Ako D. Ližu napominje „poboljšati društvo“, Lenhof i Posner su u svom „Međunarodnom rečniku Slobodnog zidarstva“ još izričitiji. Pod terminom „Solomonov hram“ čitamo „Hram u svojoj vlastitoj unutrašnjosti, koji radom na samom sebi mora da bude dovršen i koji treba oblikovati takođe kao simbol čovečanstva, preko koga izgradnja Hrama treba da bude započeta“. Po ovome proizilazi da Slobodni Zidari moraju da se uključe u spoljni svet – čovečanstvo jer su ka njemu okrenuti.

Jedan od argumenata da se u loži ne raspravlja ni o čemu (pa ni o tzv „društvenim pitanjima“) je taj da svaka rasprava nužno vodi rušenju harmonije lože. Ovakav stav podrazumeva da pošto smo

različitih mišljenja po različitim pitanjima, ako otvorimo raspravu o bilo kojoj temi verovatno će doći do neslaganja, nejedinstva i slabljenja lože.

Sa druge strane može se reći i ovako: Ako je čovek u potrazi za svetlom i ako zaista želi da unapredi sebe, ako čini najbolje za sebe, Velikog Neimara i bližnjega svoga, i ako smo svi u loži takvi i tome težimo, onda ćemo se svakako složiti i naći zajednički način da to i uradimo. Dakle, umesto nejedinstva imaćemo veće jedinstvo. Umesto disharmonije imaćemo veću harmoniju. Nećemo biti kao loža slabiji nego ćemo biti jači.

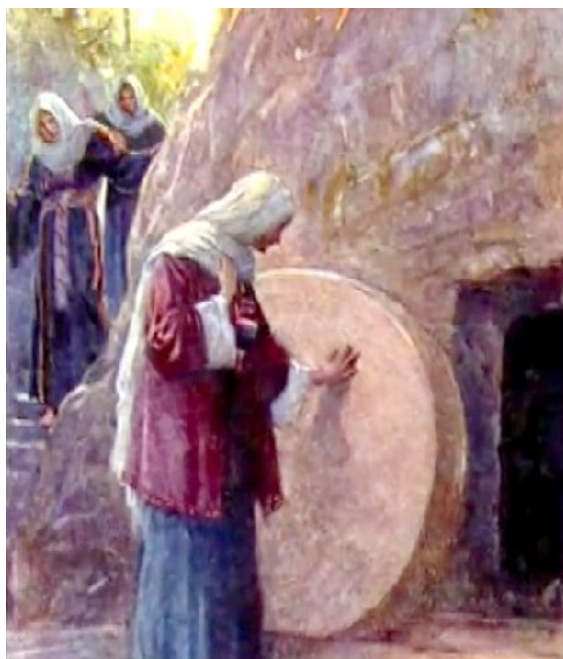
Moguće je da ovakva tvrdnja deluje idealno i možda „previše savršeno“. Ali zar baš „savršenstvu“ i ne težimo?

Brat V.J.
Solomonov Hram, Niš

PORODICA

Josif iz Arimateje je bio član Sanhedrina i jedan od najbogatijih stanovnika Jerusalima. Sanhredin je telo, sastavljeno od 77 jevrejskih rabina i kabalista koji su praktično vrhovno, svetovno i religiozno telo koje je apsolutno postavljalo zakone, norme ponašanja, koje je vekovima određivalo život jevreja i koje se optužuje da je spiritus movens cionizma i učenja o izabranom narodu, koje je bogom dato da upravlja svetom u kome pored njih izabranih postoje goyim, nešto više od biljke a manje od životinja. Pored toga, Josif je bio rođak Marije Magdalene i poštovalac Ješue kao nastavljača Davidove loze. Njegov položaj i uticaj među jevrejima su ga preporučili i rimskom prokuratoru Pontiju Pilatu, s kojim je razvio naročito dobre odnose. Radikalizam Hristovog učenja i propovedanja je smetao jevrejskom sveštenstvu. Sadukeji ga nisu voleli, a fariseji su ga na svaki način osporavali. Posebno nisu odobravali njegova humanistička propovedanja i njegovo odstupanje od učenja kojeg su oni vekovima oblikovali u sklopu Talmuda. Oni su njegovo učenje doživljavali kao čistu šizmu vrednu propovedanju samo među goyim. Tako je, nastupajući sam protiv svih članova Sanhedrina, Ješua bio osuđen na smrt pre nego što je uhapšen. Na njegovu sreću, Pontije Pilat nije želeo da preuzme istorijsku odgovornost za ubistvo legalnog naslednika izrailjskog prestola pa je u dogovoru s Josifom iz Arimateje, organizovao njegovo istinsko razapinjanje, ali i još brže, skidanje s raspeća i sahranu u Getsimanskom vrtu poznatom u to vreme kao „Josifov vrt”.

Kada su nakon 3 dana otkrili prevaru sadukeji i fariseji su zahtevali da vide Ješuin leš, ali ga nisu našli u grobnici u kojoj je navodno sahranjen. Marija Magdalena se klela da je Ješua vaskrsnuo. Tako, zapravo, niko nije bio kriv. Dogovor između Pontija Pilata i Josifa je podrazumevao odlazak Ješue iz Palestine. Poštujući ovaj dogovor, svestan celokupne situacije, Ješua ben Josif odlučuje da napusti

Jerusalim. Nakon 40 dana provedenih u jednom skrovištu on kreće put Indije i tada je poslednji put viđen u Jerusalimu. Nešto kasnije, njegova supruga Marija Magdalena, sa sestrom Martom i bratom Lazarom u pratnji Josifa iz Arimateje kreće put Marseja, Francuska. Prekomorski put porodice je organizovao Pontije Pilat, a finansirao Josif. Zbog svega što je učinio prokurator je krajem 36. opozvan s dužnosti i pozvan u Rim gde je trebalo da mu se sudi. Srećom, nije. Samo 5 meseci po iskrcavanju u Marsej, Marija je rodila ćerku Saru. 4 godine kasnije, odnosno tačno 9 meseci nakon što je Ješua po prvi put iz Aleksandrije došao u Marsej, rađa sina Ješuu, a potom još jednu ćerku po imenu Tamar koja se rodila u Langedoku.

Tadašnji Marsej je bio poznat kao Masalija, osnovan 600. p.n.e. Bila je to najveća i najznačajnija luka na zapadnom Mediteranu, a među stanovništvom je bilo i jevrejskih trgovaca čiji su preci na te prostore došli iz Vavilona. Da bi osigurali primat Masalije kao glavne trgovačke tačke Mediterana, trgovci ovoga grada su osnovali još tri grada: Antib, Nicu i Monte Karlo, kao važne trgovačke stanice ka istoku; najvažniji grad sa kojim su stanovnici Masalije trgovali je bila Aleksandrija. Do 49. p.n.e., kada su je Rimljani savnili sa zemljom, Masalija je bila definitivno jedna od nezaobilaznih luka na Mediteranu. Još od 124. p.n.e., Masalija je bila samostalan grad u okviru narastajućeg Rimskog carstva. Međutim, 49. u sukobu oko rimskog prestola gradski oci Masalije su se opredelili za Pompeja, a protiv Julija Cezara. Pošto je Cezar pobedio sudbina Masalije je bila zapečaćena; grad je do temelja uništen. Obnova je ubrzo usledila ali su gradu trajno bile oduzete značajne teritorije koje je nekada kontrolisao. Pod direktnom Rimskom upravom Masalija menja naziv u Masilija i uz trgovinu, u njoj počinje da se razvija obrazovanje, tako da su za kratko vreme podignute mnoge škole. Nekada relativno slobodan grad Masalija je sada bila pod potpunom vlašću Rima koji zavodi stroge poreske obaveze. One su, iako iste za sve, ipak najteže padale jevrejskim trgovcima koji su pored poreza državi morali da izdvajaju i značajne poreze u korist svog sveštenstva.

U takvu Masaliju 36. dolazi judejska kraljevska porodica s najbližim rođacima i sledbenicima. Najpoznatiji jevrejski trgovci su je primili sa dužnim uvažavanjem jer im je bilo poznato ko su njeni članovi. Prihvatili su ih kao članove judejske kraljevske kuće. Odmah po iskrcavanju porodica je smeštena u jednu od najvećih i najlepših vila na uzvišenju nedaleko od centra Masalije. To je bio prvi dom jevrejske kraljevske porodice u Evropi. Nakon rođenja drugog deteta, Ješue mladeg, Marija se seli u provinciju Langedok gde rađa treće dete, ćerku Tamar. Umrla je 73. g.n.e. Do kraja I veka, stanovnici provincije Langedok su potpuno prihvatili autentično učenje Ješue ben Josifa, a vremenom su postali Katari, što je značilo „čisti”. Papa Inoćentije III (Lotario de’ Conti di Segni) je ocenio da „čisti” sami po sebi, predstavljaju negaciju papskom autoritetu pa je tako, nakon velike šizme (Grande Scisma - 1054), 1208. Katare proglasio jereticima, zahtevajući od francuskog kralja Filipa II da se obračuna s

njima. Krstaški pohod protiv Katara i njihovih simpatizera, u kome nisu učestvovali vitezovi Templara, počeo je 24. juna 1209. na dan Sv. Jovana Krstitelja. Krstašku vojsku je predvodio čuveni francuski plemić Simon de Monfor (Simon IV de Montfort - l'Amaury). Zatiranje Katara i njihovih pristalica je obavljano sistematski i detaljno, tako da je potrajalo sve do 1244. odnosno do pada njihovog poslednjeg pribežišta - tvrđave Montsegura. Važno je napomenuti da se istrebljenje Katara odvijalo u okviru IV krstaškog pohoda na Jerusalim, koji je 1202. pokrenuo Inoćentije II. On za cilj nije imao samo preuzimanje Jerusalima od Muhamedovih sledbenika već i rušenje Vizantije kao centra čiste vere i učenje Ješue ben Josifa. Katari su, što se pape Inoćentija III ticalo, bili specifičan deo pravoslavnog vizantijskog miljea koje je trebalo u korenu saseći. Ništa bolje Papa nije mislio ni o Srbima, pa se tako direktno umešao u izbor naslednika Stefana Nemanje. Na čelo srpske dražve je 1202. doveo Vukana, a ne Stefana što je bila posmrtna želja Stefana Nemanje. Kada je Stefan uspeo da preuzme vlast u Srbiji, Inoćentije III je odbio da mu dodeli kraljevski venac sprečavajući tako da Srbija postane kraljevina.

Na početku krstaškog pohoda region Langedok - Rusijon je imao najnapredniju umetnost, posebno knjevnost, i nauku tog doba. No, po okončanju krstaškog pohoda pa sve do danas to je pustara u svakom pogledu. Inače, na početku krstaškog pohoda Langedok - Rusijon nije bio pod potpunom vlašću Francuske već su njime vladali grofovi od Tuluza - comtes de Toulouse. Po završetku krstaškog pohoda region je očišćen od ljudi i to je, po svim važim merilima, bio prvi genocid u istoriji Evrope, a počinjen je na zahtev pape Lucija III koji je novembra 1184. u Veneciji izdao bulu Ad Abolendam pozivajući na obračun sa Albianima, odnosno Katarima. Njegovi naslednici Urban III, Grgur VIII, Klement III, Celestin III i Inoćentije III su se zdušno zalagali za poštovanje bule pa je tako, na kraju, ubijeno više od 100 000 ljudi. Ono što je interesantno za ovaj genocid, u istoriji poznat kao Albižanski krstaški rat (Expeditio Sacra in Albigenses), je odsustvo vitezova templara na strani stanovnika Langedoka. Naime, još od svog osnivanja templari su se smatrali zaštitnicima provincije Langedok, a Bertrand de Balnšfor, četvrti veliki majstor, bio je iz katarske porodice i predvodio je vitezove Templara od 1153. do 1170. Intervencija templara je usledila tek 1244. I to ne u cilju zaštite malog broja preživelih stanovnika Langedoka, već u nameri odbrane tvrđave Montsegur. Iz tvrđave su templari odneli i u Škotsku preneli mnoga značajna dokumenta koja su do tog vremena bila u posedu Katara.

Danas mnogi smatraju da je Davidova zvezda simbol judaizma, to ona odista i jeste; međutim, ovaj heksagram je zapravo sastavljen od dva simbola egipatskog porekla. Vrhovi ove zvezde (gornji i donji) su vrhovi dve piramide položene jedna na drugu. Piramida čiji je vrh usmeren na gore, a temelji na dole, jeste egipatski simbol za moć kralja. Kralj svoju moć iskazuje na Zemlji ali se ona proteže do neba. S druge strane, piramida čiji je vrh usmeren na dole, a temelji na gore je takođe egipatski simbol ali sveštenika čija je moć ustanovljena na nebu i koja se proteže i na Zemlju. Ovaj heksagram je u stvari obeležje dvostrukog mesije; sveštenečkog i kraljevskog, i jedini pravi znak Ješue ben Josifa, direktnog potomka cara Davida. Ovu zvezdu je on koristio kao lični znak i stoga je ne možemo naći ni u jednoj od starih hebrejskih knjiga. U širokoj upotrebi Davidova zvezda se prvi put sreće u nekim srednjovekovnim hrišćanskim crkvama i u gotovo svim građevinama koje su podigli vitezovi Templara.

Iz Masilije, nakon što se Marija Magdalena udobno i sigurno smestila, Lazar se 37. vraća u Jerusalim kao verni sledbenik Jerusalimske crkve, odnosno kumranskog sveštenstva. Lazar je bio veoma blizak sa Jakovom, bratom Isusa Hrista. Bio je i jedan od organizatora pobune protiv Rimljana, a kao jedan od poslednjih branilaca tvrđave Masade, gine 15. aprila 74. godine. Ješua svoje učenje nekoliko godina propoveda u Indiji, a potom se nastanjuje u Aleksandriji, koja sredinom I veka postaje jedan od intelektualno najjačih centara sveta. Krajem 50-ih se definitivno vraća u Langedok ali ga, nakon Marijine smrti 73., napušta i odlazi u Palestinu gde i umire u svojoj 88 godini. Početkom 38. u Masiliju dolazi da živi i nekadanji prokurator Palestine, Pontije Pilat. Kao dobar poznanik Porodice i njen odani prijatelj postaje rado viđen gost i čovek koji je Porodici obezbeđivao političku i svaku drugu vrstu podrške kod tadanjih rimskih vlasti.

Ješua ben Josif je nesumnjivo bio harizmatička ličnost, čovek velike duhovne snage i, nakon što su Rimljani uništili celu Kumransku zajednicu 68. i pobili sve njene članove, ostao jedini živ

poznavalac svih tajnih ceremonija preobraćenja, vaskrsenja i mnogih drugih drevnih egipatskih misterija. Međutim, ostaje istorijska činjenica da je za širenje njegovog pravog učenja i opstanka loze Davidove najzaslužnija bila Marija Magdalena. O njenom značaju su najbolje govorili mnogi pripadnici Sionskog priorata - tajne organizacije koju je ona osnovala sa ciljem da se zaštiti i obezbedi opstanak i prosperitet judejske kraljevske loze.

Rimokatolici, kao navodni baštinici Hristovog učenja, su sva osporavanja sopstvenih učenja karakterisali kao jeres. Iako su se među sobom razlikovale u pojedinim teološkim pojedinostima, sve tzv. jeresi su decidno odbacivale jerarhijsko ustrojstvo Rima, sve su na Isusa gledale kao na smrtnog čoveka, tretirale ga kao proroka i sve su prednost davale ličnom prosvetljenju u odnosu na slepo klanjanje veri. Jedan od najpoznatijih naslednika izvornog Hristovog učenja je bio čovek po imenu Mani.

Mani je rođen 214. u okolini Bagdada, a već 240. je bio poznat po svom duhovnom isceliteljstvu i isterivanju demona. Verovao je u reinkarnaciju, tvrdio je da uvek postoji i da će uvek postojati jedna prosvetljena klasa ljudi među kojima će posebno biti značajni „pomazani pojedinci”. Mani je, kao i mnogi drugi, tvrdio da Isus nije pogubljen na krstu i da je hrišćanstvo lažna teologija. Njegove škole, koje su vodili njegovi sledbenici, bile su naročito aktivne i uticajne na jugu Francuske i Španije. Čuveni albižanski krstaki pohod je bio, pored ostalog, usmeren i na uništenje maniheizma tog doba.

Druga najznačajnija jeres je bila ona koju je, nakon Manijevog pogubljenja, širio Arije (Arius, rođen oko 250. u Libiji). Bio je sveštenik u Aleksandriji gde je živeo i delovao od 318. do 336. godine. Suština njegovih propovedi je bila da Isus nije isto što i Bog već da je on smrtni čovek i da je kao takav umro prirodnom smrću kada mu je došlo vreme. Suprotstavljajući hrišćanstvu autentičnu jevrejsku veru on de facto uvodi hrišćanstvo u jevrejske okvire. Protiv Arijevog „bogohuljenja” je prvi ustao Aleksandar Aleksandrijski, episkop Aleksandrije koji je od Arija zatražio da odmah prizna Sveto trojstvo: Bog otac - tvorac neba i zemlje, Bog sin - spasitelj čovečanstva i Sveti Duh - treća božja osoba koja ljudima daje Božje vrline i krepost. Arije nije odustajao od svog učenja pa car Konstantin, nastojeći da spreči veće raskole u crkvi, odlučuje da se ovo pitanje raspravi na Prvom vaseljskom saboru koji je održan u Nikeji 325. godine. Na saboru je došlo do žestokih rasprava o pitanju prirode samog Hrista. Tako je, u svom krajnje emotivnom nastupu, Nikola iz Likije, kasnije poznat i kao Sv. Nikola, fizički napao Arija, nakon čega je udaljen iz raskošne dvorane, carske palate, gde se sabor održavao. Nikola je udaljen, a Arije raščinjen, proglašen jeretikom, proklet i izbačen sa sabora na ulicu gde je smesta umro od otrova koji je pre toga na silu popio. Kako je Konstantin sve odluke toga sabora proglasio carskim zakonima, pristalice Arija su od tada postali državni neprijatelji, a prve žrtve su bili episkopi Sekundom Ptolimedijski, Teon Maramrički i Jevsevijski Nikomidijski. Među najodanijim i najiskrenijim pristalicama arijanizma su bili Goti i Vizigoti. Prilikom pljačke Rima 480. Vizigoti su, iz poštovanja prema Ariju, pošteđeli sve hrišćanske crkve. Tokom vladavine Vizigota arijanizam je postao dominantan oblik hrišćanstva u Španiji, u oblasti Pirineja i južnoj Francuskoj. Kao najvažanija jevrejska porodica u južnoj Francuskoj, porodica Ješue ben Josifa je uvek imala poseban tretman od strane Vizigotskih vladara. Dinastičkim brakovima porodica se orodila s vizigotskim plemstvom, a iz njihovih kasnijih bračnih veza s Francima je nastala čuvena loza Merovinga.

Ono što je veoma bitno istaći je i vrlo specifičan odnos Jovana Krstitelja i Ješue ben Josifa, iz čega možemo, jednim delom objasniti značaj i mesto koje se Sv. Jovanu Krstitelju daje u masonske i templarske tradicije, kao i u mnogim umetničkim delima čuvenih mistika a istovremeno umetnika ingenioznog nivoa - Leonardo da Vinci, Botticelli, Jean Cocteau i mnogi drugi. Naime, iako se u Bibliji Jovan smatra prorokom koji sam kaže za sebe da onom koji dolazi iza njega nije dostojan sazuti cipele, istina je ipak malo drugačija: u vreme učenja Ješue ben Josifa i njegovog angažmana, apsolutni duhovni autoritet i stareina Kumranske zajednice je bio, niko drugi do Sv. Jovan koji je bio uzor i menor darovitom Ješui ben Josifu i svo učenje kumranaca tj. esena se suštinski razlikuje od političkog hrišćanstva kakvo mi danas znamo a koje su preradili, dopunili, modifikovali Petar a posebno Savle tj.

Pavle, koji je inače bio rabin i učenik čuvenog rabina i kabaliste Gamallila. Smrću Jovana, Ješu tj. Isus postaje, pored toga što je svetovni naslednik izrailjskog prestola kao direktni potomak Davidove loze s druge strane, duhovni autoritet, na kome mestu nasleđuje Sv. Jovana.

Zato se draga braćo, pozivamo i divimo Sv. Jovanu kao osnivaču i vrhovnom autoritetu učenja koje promovise rad na sebi, moralno i intelektualno uzdizanje, bez ograničavanja slobode u istraživanju, radu, samospoznaji i širenju humanizma i tolerancije na okolne ljude bez obzira na pol ili veru ili rasu. U takvom društvu su i žene mogle biti starešine i duhovni učitelji, pa je i naziv Marija bilo titula a ne ime i označavalo je prvosveštenicu. Uporedimo to braćo sa našim učenjem i shvatićete da je to nastavak učenja Sv. Jovana i Ješue ben Josifa ali u izvornom smislu a ne robovanje dogmi i tradiciji zvaničnih crkava, koje, naravno, trebamo poštovati kao deo tradicije i kolektivnog svoga naroda ali nikad, kada na početku rituala, otvorimo Bibliju na učenju Sv. Jovana ne zaboravimo šta to u stvari, u svojoj suštini tim činom naglašavamo i poštujemo.

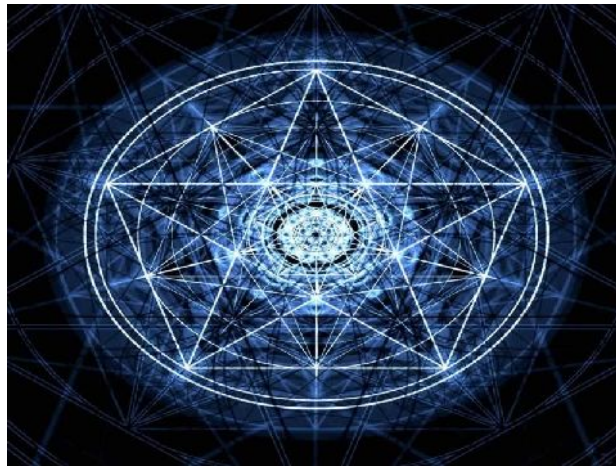
Brat M.Đ.

„Solomonov Hram“, Niš

PENTAGRAM

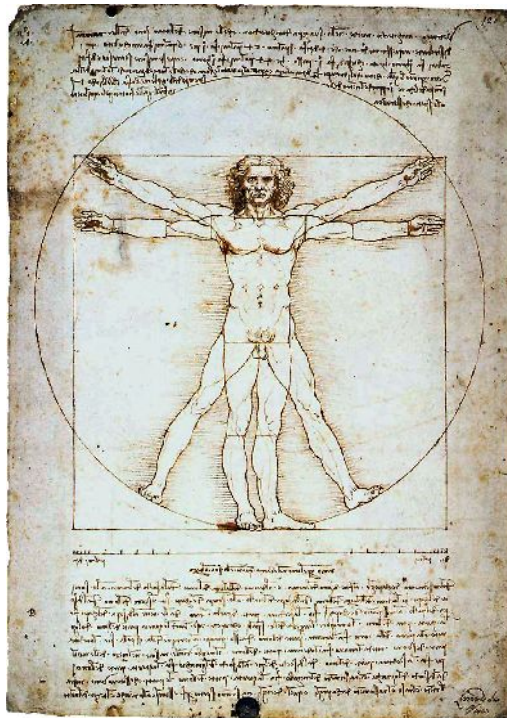
Pentagram je simbol koji se kroz istoriju vezivao za nešto mistično i božansko još od 3500. godine p.n.e., kada je u antičkoj Mesopotamiji nađen na crepovima zajedno sa drugim znacima perioda povezanim sa najranijim razvitkom pisanog jezika. Poznavali su ga u Egiptu, klanjali su mu se stari Druidi, poštovali su ga Hebreji i njihov veliki kralj Solomon. Prvi hrišćani su ga smatrali simbolom Hrista, Alfe i Omega. Car Konstantin I nakon što je dobio pomoć Hrišćanske crkve u svom vojnom i religioznom preuzimanju Rimskog carstva 312. god., je koristio pentagram u svom pečatu i privesku. Srednjovekovni alhemičari, vitezovi Templari, pitagorejci upotrebljavali su petokraku zvezdu kao alegoriju za suštinu stvari, peti element, vatreni etar ili sveti duh. Pentagram se javlja u dva oblika: kao petougao i kao zvezda. Ako pentagram nije petougao, nego petokraka zvezda, u masonskom predanju se naziva Plamenom zvezdom.

Pravo poreklo pentagrama je zapravo prilično pobožno, jer je kao prehrišćanski simbol povezan s obožavanjem prirode. Od davnina svet je predstavljan harmonijom bogova i boginja, muškim i ženskim polovinama (jin i jang). Pentagram predstavlja žensku polovinu svih stvari, istoričari religija nazivaju ga "sveta ženstvenost". U svojoj najspeцифичnijoj interpretaciji, pentagram simbolizuje Veneru-boginju ženske ljubavi i lepote. Venera je posebna po tome što, svakih osam godina, tokom kretanja oko Sunca pravi pet retrogradnih petlji formirajući na taj način savršen pentagram. Da narod nije neuk u astronomiji, kako obično mislimo, pokazuju narodna kola koja su bez izuzetka uvek slična na svim geografskim širinama kroz sve epohe. Kolo se kreće u krug u smeru kretanja planeta, a igrači se kreću dva (tri ili više) koraka u desno pa jedan u levo čime imitiraju kretanje planeta na nebeskom svodu. Prema broju koraka može se odrediti kojoj je planeti namenjeno koje kolo. Astrološki gledano, postoji pet planeta povezanih s pentagramom: Jupiter, Mars, Merkur, Saturn i Venera. U čast Venerine magije, Grci su se poslužili njenim osmogodišnjim ciklusom kao modelom za održavanje Olimpijskih igara. Malo je poznato da četvorogodišnji raspored modernih Olimpijskih igara još uvek sledi Venerine polucikluse. Još manje ljudi zna da je zvezda petokraka zamalo postala službeni pečat Olimpijskih igara ali da je u poslednjem trenutku zamenjen sa pet međusobno povezanih krugova. Venera je čudna i po svom

dvojakom ponašanju. Kako je posle Meseca najsvetliji objekat na nebu, najjasnije se vidi pred izlazak ili neposredno po zalasku Sunca i proglašavana je Luciferom (lučonoša) odnosno najavljiivačem svetlosti Boga ili očuvaocu svetlosti Boga. Međutim kako Venera tokom svog kruženja oko Sunca prolazi između Zemlje i Sunca ona mu pomračuje izgled tačkom svoje senke i oduzima mu svetlost po čemu je neprijatelj Boga. Ta njena dvojaka uloga i različita svojstva su prikazana u položaju pentagrama. Odnosno da li se krak nalazi prema gore, kad predstavlja evolucionu stazu ili “u izvrnutom položaju predstavlja simbol involucije i crne magije”.

Pentagram je bio omiljeni simbol pitagorejaca, tajna lozinka i drevni magijski simbol perfekcionizma zbog njegove konstrukcije u kojoj leži Zlatni presek (Φ -1,618...) bez kraja, dakle iracionalni broj koji simbolizuje ponovo rođenog, novoga čoveka. On je istovremeno i simbol univerzuma i njegovog večnog stvaranja kroz koji se očitava božanski plan. Pentagram u sebi sadrži savršene Zlatne preseke i u centru obrnuti petougao u koji je moguće upisati novi pentagram, i tako u beskraj. Zanimljiva su istraživanja o prisustvu Zlatnog preseka u prirodi, naročito kod pojava izuzetnog sklada i lepote, kao da je osnova uređenja svemira. Pentagrami se često mogu naći u prirodi, u cveću (porodice ruža, kao i cvetovi svih jestivih voćaka, imaju pet latica, ili broj latica koji je dobijen množenjem broja pet sa samim sobom više puta) ili kristalizovanim oblicima, npr. njihov oblik se može koristiti za crtanje ljudske figure sa torzom i udovima u pravilnoj proporciji, kao što je prikazao Leonardo Da Vinči (1452-1519) na poznatom crtež “Vitruvijanskog čoveka”.

Pentagram predstavlja sliku Mikro-kosmos-Čoveka, tj. magičnu formulu čoveka, simbol unije pet elemenata od kojih četiri čine manifestovanu stvarnost (zemlju, vazduh, vodu i vatru), a peti je onaj koji im daje energiju (Duh) odnosno prožima ih stvarajući “prostor” za manifestaciju. Čovek je isto što i Duh samo na najnižoj formi manifestacije, sa nogama na zemlji, rukama u vazduhu i glavom prema nebu, označavajući spoznaju, sveznanje i dominaciju nad inferiornim silama.

Zbog toga što pravilni pentagram sa krakom nagore predstavlja sile i gradivne blokove prirode u ispravnoj manifestaciji, poseduje vrlo smirujuć, harmoničan uticaj. To je simbol ljudske energije, kod starih grka znači: čovekov dvojnik, nadsvest, u tradiciji vidovnjaka energetsko telo ili etersko telo. Poznato vam je da etersko telo pripada području nadčulnog. Ono se ne može videti fizičkim očima. Njegova prava osobina je da je ono arhitekt i graditelj fizičkog tela. Upravo kao što od vode nastaje led tako se fizičko telo oblikuje iz eterskog tela koje je poput okeana prožeto mnogim strujama što njime

protiču u svim smerovima. Među njima se nalazi pet glavnih struja. Njihov smer možete tačno slediti kad stojite raširenih nogu i ruku. Oni obrazuju pentagram. Svako, skriveno u sebi, nosi ovih pet struja. Stoga kad okultist govori o pentagramu kao o čovekovom obličju on ne govori o nečem izmišljenom već govori isto tako kao što anatomija govori o kosturu. Ovaj je oblik zaista prisutan u eterskom telu. To je činjenica. Jedno se strujanje, npr. uzdiže iz levog stopala prema čelu do mesta između očiju koje se nalazi oko jednog santimetra duboko u mozgu. Odatle skreće prema drugom stopalu, odatle u suprotnu ruku, pa kroz srce u drugu ruku i potom nazad u svoje ishodište. Na ovaj način ono pravi pentagram strujanja snaga u našem telu.

Značenje simbola se ne može potpuno definisati rečima – kada bi to bilo moguće simboli se ne bi ni koristili. Znali mi to ili ne, simboli deluju na nas i višeslojni su. Izvodeći ovaj simbol pentagrama mi vršimo integraciju (koncentraciju) energije, jer je ovaj simbol složen i zatvoren u sebe i time zaokuplja našu svest, „crtajući” pentagram mi se koncentrišemo. Po različitim predanjima znak pentagrama se mora nacrtati u jednom potezu, što podseća na alhemičarsko pravilo da se započeti rad na nekom „velikom delu” ne sme prekinuti. Kako je jednopotezan (može se nacrtati iz jednog puta bez odvajanja olovke od papira), nije iznenađujuće to što je pentagram važan simbol u Magiji. Kako magični pokreti nisu samo položaji tela, tim pokretima čovek ponovo uspostavlja neupotrebljavanu vezu sa životnom silom koja ga održava.

Uz napomenu, da simbol poseduje istinsku vrednost samo ako vodi ostvarenju. Ljudsko biće koje ostvaruje pentagram u svomu mikrokosmosu, na svoj način je na putu transfiguracije ako manipuliše sopstvenom energijom u svrhe koje su njemu dobrodošle, a ne oštećuju drugog.

Brat K.R
„Nemanja“ Niš

Михајло Пупин (1854-1935)

Михајло Пупин је рођен у банатском селу Идвору, у ондашњој Аустро-Угарској. Отац му се звао Константин, а мајка Олимпијада. Имао је четворицу браће и пет сестара. По одласку у Америку, променио је своје име у Михајло Идворски Пупин, чиме је нагласио своје порекло. Оженио се Американком Саром Катарином Џексон из Њујорка са којом је имао ћерку Барбару. Барбара није имала деце. Умро је у Њујорку и сахрањен је на гробљу Вудлон у Бронксу. На надгробном споменику погрешно је уписана година његовог рођења.

Целога живота памтио је речи своје мајке, које наводи у свом аутобиографском делу "Са пашњака до научењака" за које је добио чувену Пулицерову књижевну награду:

"Дете моје, ако желиш да пођеш у свет, о коме си толико слушао... онда мораш да стекнеш знање. Знање су златне степенице преко којих се иде у небеса. Знање је светлост која осветљава наш пут кроз живот и води нас у будућност пуну вечне славе".

Основно, четворогодишње, образовање Пупин је започео у свом родном месту, у Српској вероисповедној основној школи, а наставио у Немачкој основној школи у Перлезу. Средњошколско, осмогодишње, образовање стицао је у Панчевачкој Грађанској школи и Реалки. Због његове активне улоге у покрету Омладине српске, која је у то време имала сукобе са немачком полицијом, морао је да напусти Панчево и да се пресели у Праг где је наставио своје школовање. После очеве изненадне смрти, запао је у финансијске тешкоће па је донео одлуку да прекине школовање, напусти Праг и оде у Америку.

У Сједињеним америчким државама радио је као физички радник и паралелно учио енглески, грчки и латински језик. После три године учења положио је пријемни испит и уписао

студије на Колумбија колеџу у Њујорку. Студије је завршио са изузетним успехом, примио је диплому првог академског степена и добио стипендију за даље усавршавање које је наставио на познатом британском Универзитету Кембриџ. После школовања на Кембриџу, Пупин је започео студије експерименталне физике, код чувеног професора Хермана фон Хелмхолца, на Универзитету у Берлину, где је одбранио докторску дисертацију из области физичке хемије. Пупин је започео и завршио каријеру универзитетског професора, на Универзитету Колумбија у Њујорку, на коме је радио пуних 40 година. Паралелно са радом на Универзитету, Пупин се веома озбиљно бавио и научно - истраживачким радом чији су резултати представљени јавности у 70-так објављених радова и 34 патента.

Током свог научно - истраживачког и експерименталног рада, Пупин је остварио значајне резултате на пољу вишеструке телеграфије, бежичне телеграфије, телефоније, рентгенологије, а има и великих заслуга за развој електротехнике. Његово највеће и најзначајније остварење је проналазак индуктивних калемова којима се решава проблем преноса сигнала на дужим растојањима. Ови калемови су, касније, у његову част, названи "Пупинови калемови" и захваљујући њима почео је да функционише међуградски и међународни телефонски саобраћај. Овај патент му је донео светску славу и богатство. Чувена телефонска компанија "Бел" купила је право коришћења "Пупинових калемова" у Америци, а компанија Сименс и Халске у Немачкој. Национални институт за друштвене науке одликовао је Пупина златном медаљом за овај изум. У Сједињеним америчким државама, установљено је и једно посебно признање "Медаља Михајла Пупина", која се додељује сваке године, за посебне заслуге, за изузетан допринос националним интересима Америке. На листи носилаца овога признања налазе многе познате личности, а једна од њих је и Едгар Хувер, некадашњи директор америчког Федералног истражног бироа (ФБИ).

Пупин је био савременик Николе Тесле, са којим се познавао али се није дружио. Између њих је постојала нека врста ривалства, па чак и неспоразума, које су превазишли у једном од ретких сусрета пред Пупинову смрт. Такав однос између двојице генијалних Срба није, вероватно, ни могао да буде другачији. Пупин и Тесла су оставили дубог траг у светској науци. Обојица су били Срби. Рођени су, одрастали и школовали се у ондашњој Аустро-Ураској. Обојица су прекинули школовање и отишли у Америку. Амерички услови су омогућили српској природној интелигенцији да се развије до неслућених висина. Највеће резултате су остварили на пољу електротехнике. Тесла је постао славан, а Пупин богат и славан. За разлику од Тесле, који је био више окренут свом унутрашњем свету, Пупин је водио веома активан друштвени живот. Осим професора Колумбија универзитета, Пупин је био један од угледнијих чланова Националне академије наука САД; председник Њујоршке академије наука; члан Француске академије наука; члан Српске академије наука; члан Америчког државног савета за научна истраживања; председник Института радио инжењера; председник Америчког института инжењера електротехнике; председник Америчког друштва за унапређење науке итд.

Мало је познато да је Михајло Пупин био један од оснивача и члан Извршног одбора Националног Саветодавног Комитета за Аеронаутику (НАСА). Ова организација је претходница данашње Националне Ваздухопловне и Свемирске Агенције (NASA). Михајло Идворски Пупин био је велики патриота. Око њега се окупљала ондашња српска дијаспора. Због тога је тадашњи министар спољњих послова Србије М. Ј. Миловановић, предложио свог пријатеља из студентских дана, Михајла Пупина, за почасног конзула Србије у Америци. Пупин се овом предлогу успротивио, сматрајући да на ту дужност треба поставити неког банкарка или адвоката, а не професора. Међутим, када је стигао указ о постављењу са потписом Краља Петра, Пупин је прихватио наименовање, уз образложење да његов потпис не може да одбије.

Пупин је живео у својој вили, на свом имању, у Норфолку. На једном делу имања саградио је стаје за стоку, сењак, амбаре за сточну храну и млекар. На имању су радили претежно Срби са којима је, преко лета, раме уз раме, обављао најтеже пољопривредне послове.

Предвече је волео да седне на камен, испред станова својих радника, да са њима дивани и пева уз Гусле. На зидовима своје виле имао је слике Уроша Предића и Паје Јовановића.

За време Првог светског рата, Пупин био гарант српским војним мисијама приликом куповине оружја, муниције, опреме и другог војног материјала ради опремања српске војске на Солунском фронту. Америчким и другим трговцима заложиио је целокупну своју имовину као гаранцију да ће њихови рачуни бити исплаћени, јер су се амерички пословни људи плашили да тргују са "једном земљом која више не постоји и чија се влада налази на једном грчком острву". Пупин је био угледан члан Републиканске странке. На свом имању се дружио са америчким председницима: Теодором Рузвелтом, Хербертом Хувером, Вудри Вилсоном, Вореном Хардингом и Келвином Кулицом.

На његово залагање се, за Видовдан 1917. године, на Белој кући и свим јавним зградама Вашингтона, вијорила Српска застава. Теодор Рузвелт је дошао лично на српску приредбу у Гранд Централ Паласу у Њујорку и честитао присутнима прославу Видовдана, следећим речима:

"Примите моје најсрдачније и најлепше жеље за Србију на годишњицу велике Косовске битке. Жеља ми је да видим 'Велику Србију' која ће обухватити све јужнословенске народе, и католике и православне који желе оживети стару славу српског народа".

За политичку биографију Михајла Пупина веома је значајна и његова активност у Паризу, за време Мировне конференције, по завршетку Првог светског рата. Он је, заједно са чувеним српским научником Јованом Цвијићем, дао велики допринос успостављању граница тадашње Краљевине СХС, чиме је помогао новој држави да прошири и заокружи своје националне границе. Краљевина СХС је настала не само вољом, напорима и жртвама српског народа, него одлуком великих сила, на коју су, пресудно, утицала ова два човека. Пупин је тада за себе говорио да је он амерички грађанин и југословенски патриота. Пупин је оснивао и финансијски помагао бројне фондове и задужбине. Значајна финансијска средства је усмеравао у свој родни крај и постојбину својих предака у околини Охридског језера. Пупин је данашњу Македонију одувек сматрао "старом српском земљом", па је због тога, у спомен својој мајци Олимпијади, основао и један посебан фонд за сиромашну децу у Старој Србији и Македонији. Више пута је давао донације Битољу и Охриду, за социјалне сврхе, а дао је и средства за "Звоно ослобођења Македоније" које је у то време било највеће звоно на Балкану. Оно је постављено у цркви Св. Климента у Охриду, с надом да ће његови звуци вековима потсећати будуће генерације на велики дан уједињења Срба и осталих Јужних Словена.

За свој патриотски рад, Пупин је добио одликовање "Белог орла", од Краља Александра Карађорђевића, а постао је и почасни грађанин Великог Бечкереча (данашњег Зрењанина) и Бледа. Данас, Пупиново име носе: Универзитет у Зрењанину, научни институт у Београду, неколико средњих и већи број основних школа у Србији, фабрика дигиталних телефонских централа у Земун Пољу, велики број улица и булевара по српским градовима, физичка

лабораторија Универзитета Колумбија, а његовим именом назван је и један мањи кратер на Месецу. Према његовом аутобиографском делу, у сарадњи са Колумбија Универзитетом, снимљен је и један филм о Михајлу Пупину.

Сматра се да је Пупин био угледни члан америчке Масонерије и да је достигао највиши степен Масонске иницијације. Много је радио на сопственом усавршавању. Био је добар човек на добром гласу. Својим деловањем, апсолутно је заслужио да буде позван и примљен у Слободнозидарско братство. Таквом Пупину није било тешко да се уздигне до највишег степена америчке Масонерије. Седећи у истој ложи са петорицом америчких председника, био је у прилици да искористи ту привилегију за добробит свога народа и своје своје отаџбине. Добро је познато да се Пупин ревносно придржавао своје вере – православног хришћанства, што није у супротности са Масонским учењем и веровањем у једног Творца - Великог неимара свих светова. Зна се, такође, да је било и да, вероватно, још увек има Масона у Српској православној цркви који су носиоци високих црквених чинова.

Поуздано се зна да је Михајло Идворски Пупин био члан "Твајлајт клуба". Овај клуб је основао британски филозоф Херберт Спенсер. У њега су касније ушли: писци Артур Конан Дојл и Марк Твен, председници Сједињених америчких држава Келвин Кулиџ и Теодор Рузвелт, пословни магнат Карнеџи, као и један од најугледнијих америчких интелектуалаца 19. века - Ралф Емерсон.

Закључак

Михаило Пупин је у себи ускладио два животна циља - "амерички сан" о успеху и богатству и "национални идеал" о слободи. Био је амерички држављанин и грађанин света. Као честити Србин активно је учествовао у свим важнијим друштвено - политичким збивањима на "брдовитом Балкану". Много тога се може прочитати и написати о Михајлу Идворском Пупину, а нарочито о његовом научном доприносу, проналазачком раду и патентним решењима. Сматрам да је, за ову прилику, и ово довољно, уз важну напомену да Србији, данас, веома недостају људи са Пупиновом ауром.

Бр. Д. Л.
"Д. М. Тапи" ВНЛС